

Daniels Bog – Nummer Femogtresindstyve

Den profetiske åbenbaring: En forståelse af skuffelsen den 18. juli 2020 og det udfoldende budskab i midnatsråbet i de sidste dage

Jeff Pippenger
2024-01-29

Den 18. juli 2020 indtraf den første skuffelse for Guds sidste-dages reformatoriske bevægelse. Den markerede et vejmærke i historien om det tredje Ve, som er historien om den sene regn, og også historien om beseglingen af de hundrede og fireogfyre tusind. Denne historie er blevet fremstillet ved enhver reformatorisk bevægelse i den hellige historie, og den blev mere specifikt fremstillet ved Milleritbevægelsens historie og illustreret ved lignelsen om de ti jomfruer, og den repræsenterer den profetiske historie, som enhver profet identificerede.

18. juli 2020 repræsenterer bevægelsens første skuffelse, og som sådan markerer den ankomsten af ventetiden i lignelsen om de ti jomfruer og i Habakkuk. I den milleritiske historie blev det samme bevismateriale, som førte til deres fejlagtige forkyndelse, set som det, der identificerede den sande dato. Ventetiden i lignelsen om de ti jomfruer blev da set som sandhed for nærværende tid, og denne ventetid var den samme ventetid som i Habakkuk kapitel to. Lignelsen om de ti jomfruer gentages til punkt og prikke, og denne virkelighed identificerer, at kun de, som var involveret i skuffelsen, er kandidater til enten at være en klog eller en tåbelig jomfru.

Den store hovedmasse af laodikeisk adventisme blev prøvet ved den tredje Vejs ankomst den 11. september 2001, og da den fejlslagne forudsigelse om den 18. juli 2020 var passeret, blev laodikeisk adventisme ladet tilbage til formålsløst at drive tilbage mod Rom, således som protestanterne gjorde i den milleritiske historie.

Milleritterne identificerede ikke blot ventetiden som opfyldelsen af lignelsen om de ti jomfruer, men de så også, at befalinge i Habakkuk om at vente på synet, skønt det tøvede, var det samme profetiske vejmærke. Habakkuk bekræfter dernæst, at det syn, som fejlagtigt var blevet fremstillet, og som havde frembragt den første skuffelse, var det syn, der ville „tale“ ved enden.

For synet gælder endnu en fastsat tid, men ved enden skal det tale og ikke lyve; om det end tøver, så vent på det; for det skal visselig komme, det skal ikke tøve. Habakkuk 2:3.

Det budskab, der frembragte den første skuffelse, var det samme budskab, som skulle erkendes som opfyldt i den nære fremtid, men det var et budskab, der stadig var baseret på de tidligere profetiske argumenter, som blev anvendt i den første fejlagtige forkyndelse.

I Milleritternes historie blev det tidligere pagtsfolk først prøvet; derefter blev den nye pagts folk prøvet. Prøven begyndte for protestanterne, da den første engel i Åbenbaringen ti og den første engel i Åbenbaringen fjorten (for de er den samme engel) steg ned den 11. august 1840. Deres prøve blev afsluttet med den første skuffelse og ankomsten af den anden engel i Åbenbaringen fjorten.

I den milleritiske historie begyndte prøven for milleritterne med den anden engels ankomst ved den første skuffelse og blev afsluttet med Midnatsråbets fremkomst, som søster White fremstiller som en mangfoldighed af engle, der slutter sig til den anden engel. Under Helligåndens kraft blev de milleritter, som erkendte og tog imod Midnatsråbets budskab, derpå adskilt fra de milleritter, som ikke erkendte det budskab, der faldt overalt omkring dem. Den 22. oktober 1844 ankom den tredje engel, og det syn, som havde tøvet, talte da.

I historien om beseglingen af de et hundrede og fireogfyrre tusinde blev det tidligere pagtsfolk først prøvet, dernæst det nye pagtsfolk. Prøven begyndte for laodikeisk adventisme, da den første røst fra englen i Åbenbaringen atten og den tredje engel i Åbenbaringen fjorten (for de er den samme engel) steg ned den 11. september 2001. Deres prøve afsluttedes med skuffelsen den 18. juli 2020.

I den tredje engels bevægelse begyndte prøven for de hundrede og fireogfyrre tusind med den første skuffelses indtræden og vil afsluttes med budskabet om Midnatsråbets komme. Under Helligåndens kraft bliver de, som nu erkender og modtager Midnatsråbets budskab, da adskilt fra de tåbelige og ugudelige, som ikke erkendte det mangefacetterede budskab, der nu falder overalt omkring dem.

Ved den snart kommende søndagslov taler den anden „røst“ fra englen i Åbenbaringen atten, som også er det syn, der „tøvede“ med at tale. Den repræsenterer også den tredje engels budskab, som „svulmer“ op til det høje råb.

Midnatsråbet fremstilles som mange engle, der slutter sig til den foregående engel. Midnatsråbets budskab har flere elementer, som bidrager til hele budskabet, og engle er symboler på budskaber. I milleritternes historie blev den pioner, der blev identificeret som den førende i at frembære budskabet om det sande Midnatsråb, Samuel S. Snow. I denne historie er det vel dokumenteret, at Snøws forståelse af Midnatsråbets budskab udviklede sig over en periode.

Denne historie gentages ned til mindste bogstav, og budskabet om det sidste Midnatsråb har været under offentlig udvikling siden slutningen af juli 2023. Det er ikke blot islams budskab, men det omfatter også budskabet om beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde. Det omfatter åbenbaringen af, at jorddyrets to horn begge gennemgår en „død og opstandelse“, idet de svarer til dyrets billede, som i den samme historie opfylder den profetiske gåde, at „den ottende er af de syv“. Det omfatter de åbenbaringer, der er forbundet med de syv tordners „skjulte historie“, og det opfylder den profetiske gåde om, at den „sten“, som blev forkastet, bliver „hovedhjørnestenen“, idet „de syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve åbenbares at være den tråd, som væver alle sandhederne i Millers historie sammen med de sandheder, der blev forseglet op ved endens tid i 1989. Salmisten siger det således:

Den sten, som bygmesterne forkastede, er blevet hovedhjørnesten. Dette er Herrens værk; det er underfuldt i vore øjne. Dette er den dag, som Herren har gjort; vi vil fryde os og glæde os i den. Salmernes Bog 118:22–24.

“Stenen”, som var den første “juvel”, William Miller opdagede (og juveler er sten), er den “dag, som Herren har gjort”. Det er blevet påvist i tidligere artikler, at sabbatsbudets struktur og ordlyd er identiske med strukturen i den hellige syvårscyklus, sådan som den er fremstillet i Tredje Mosebog kapitel femogtyve. Hvilen på den syvende dag var et forbillede på landets hvile i det syvende år, og når de to bud betragtes på denne måde, giver de et vidnesbyrd om, at en dag repræsenterer et år i Bibelens profeti.

De viser også, at den forståelse, som Miller forkyndte vedrørende Guds vrede på „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve, fremstilles som „en dag“, for Herren gjorde den hellige syvårige cyklus lige så vist, som Han skabte himlene og jorden på seks dage og hvilede på den syvende.

Da Jesus afsluttede lignelsen om vingården, stillede Han farisæerne et spørgsmål.

Når derfor vingårdens herre kommer, hvad vil han så gøre ved disse vinbønder? De siger til ham: Han vil på det ynkeligste tilintetgøre disse onde mænd og bortforpagte sin vingård til andre vinbønder, som vil give ham frugterne i deres tider. Jesus siger til dem: Har I aldrig læst i Skrifterne: Den sten, som bygningsmændene forkastede, den er blevet hovedhjørnestenen; dette er Herrens gerning, og det er underfuldt i vore øjne? Derfor siger jeg eder: Guds rige skal tages fra eder og gives til et folk, som bærer dets frugter. Og hver den, som falder på denne sten, skal blive sønderbrudt; men den, som stenen falder på, ham skal den knuse til støv. Og da ypperstepræsterne og farisæerne hørte hans lignelser, forstod de, at det var om dem, han talte. Matthæus 21:40–45.

Lignelsen om vingården er lignelsen om, at det tidligere udvalgte folk bliver forbigået, og at riget gives til et nyt udvalgt folk. Den »sten«, som ifølge Jesus blev forkastet, er den »sten«, som enten frelser eller ødelægger, alt efter hvordan den modtages. »Stenen« må være en bibelsk sandhed i den sammenhæng, hvori Jesus anvendte den, for den har evnen til at frembringe retfærdig frugt, og Kristi retfærdighed frembringes kun i mænd og kvinder, når de modtager Hans sandheds ord.

Hellig dem ved din sandhed; dit ord er sandhed. Johannes 17,17.

„stenen“ er en lære, som enten antages eller forkastes, og Jesus er Ordet, og i Apostlenes Gerninger identificerer Peter „stenen“ som Kristus.

Så skal det være kendt af jer alle og af hele Israels folk, at det er ved Jesu Kristi, Nazaræerens, navn, ham som I korsfæstede, ham som Gud oprejste fra de døde, ved ham står denne mand rask her foran jer. Dette er den sten, som blev vraget af jer, bygningsmændene, og som er blevet hovedhjørnesten. Og der er ikke frelse i nogen anden; thi der er intet andet navn under himmelen, givet blandt mennesker, ved hvilket vi må blive frelst. ApG 4,10–12.

Og dernæst fører han i Første Petersbrev symbolikken om „stenen“ endnu videre, men han bevarer den inden for den samme sammenhæng om forbipassagen af et tidligere pagtfolk og udvælgelsen af et nyt udvalgt folk, som han, som han siger, „tilforn ikke var et folk, men nu er Guds folk; som ikke havde fået barmhjertighed, men nu har fået barmhjertighed.“

Kom til ham, den levende sten, som vel blev forkastet af mennesker, men er udvalgt af Gud og kostelig; og lad også I jer som levende sten opbygge til et åndeligt hus, et helligt præsteskab, til

at frembære åndelige ofre, som ved Jesus Kristus er velbehagelige for Gud. Derfor hedder det også i Skriften: Se, jeg lægger i Zion en hovedhjørneste, udvalgt, kostelig; og den, som tror på ham, skal ingenlunde blive til skamme. For jer, som tror, er han derfor kostelig; men for dem, som er ulydige, er den sten, som bygmesterne forkastede, blevet hovedhjørneste, og en anstødssten og en forargelsens klippe, for dem, som støder sig på ordet i deres ulydighed; dertil blev de også sat. 1 Peter 2:4–8.

Peter siger om det tidligere udvalgte folk: „for dem, som er ulydige, er den sten, som bygningsmændene forkastede, blevet hovedhjørneste, og en anstødssten og en forargelsens klippe, for dem, som støder sig på ordet, idet de er ulydige; dertil blev de også bestemt.“

Jesus fremstilles ved enhver hellig illustration af grundvolden.

For ingen kan lægge anden grundvold end den, som er lagt, hvilken er Jesus Kristus. 1 Korintherbrev 3,11.

Det fundament, som milleritterne byggede, var Evighedens Klippe (Stenen).

”Advarslen er kommet: Intet må tillades at komme ind, som vil forstyrre selve grundlaget for den tro, hvorpå vi har bygget, lige siden budskabet kom i 1842, 1843 og 1844. Jeg var i dette budskab, og lige siden har jeg stået frem for verden, tro mod det lys, som Gud har givet os. Vi agter ikke at flytte vore fødder fra den platform, hvorpå de blev sat, idet vi dag for dag søgte Herren i alvorlig bøn og søgte efter lys. Tror I, at jeg kunne opgive det lys, som Gud har givet mig? Det skal være som Evighedens Klippe. Det har ledt mig lige siden det blev givet.”
Review and Herald, 14. april 1903.

Den første juvel, som Miller opdagede, og som blev en del af det milleritiske fundament, hvilket er som Evighedens Klippe, var de „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve, og de „syv tider“ var den første grundlæggende sandhed, som blev tilsidesat af de milleritiske pionerer, der netop havde opbygget det milleritiske fundament. Det var bygmesterne, som skulle forkaste grundstenen. Denne „sten“, som er et forbillede på Kristus, er også den dag, som Herren gjorde, for han gjorde den syvende dag til en hviledag og det syvende år til et år, hvor landet skulle hvile. I 1863 blev grundstenen forkastet, men den skal gøres til „hovedhjørneste“ og til en „anstødssten“ for de ulydige.

Islams budskab i det tredje ve er temaet for de et hundrede og fireogfyrre tusindes reformbevægelse, og prøvelsesprocessen begyndte, da englen i Åbenbaringen atten steg ned, idet New York Citys store bygninger blev styrtet ned den 11. september 2001. Adventismen tav om den profetiske identifikation af, at den 11. september 2001 var ankomsten af «østvindens dag». Den 18. juli 2020 blev de ladt tilbage, da de to vidner i Åbenbaringens kapitel elleve blev dræbt på gaderne i den store stad. Adventismens prøve var forbi, og prøven for dem, som havde bekendt at anerkende Islams budskab, var i gang.

Efter at have ligget døde i gaderne indtil slutningen af juli 2023 blev de døde, tørre ben derpå vækket ved Ezekiels første budskab. Ezekiels andet budskab er budskabet om Islams fire vinde i det tredje ve, som repræsenterer den gradvise åbning af Midnatsråbets budskab, hvilket er det syn,

som tøvede, og temaet for hele bevægelsens periode. Forskellige sandheder blev derpå åbnet, for Midnatsråbets budskab repræsenterer et mangefacetteret budskab. Den første sandhed, som konfronterede de døde, tørre ben, var den første sandhed, som blev forkastet af laodikeisk adventisme, og den repræsenterer den sandhed, som markerer overgangen fra Laodikea til Filadelfia.

Sandheden er beseglingsbudskabet og må derfor fæstnes både intellektuelt og åndeligt. Det er ikke nok at erkende, at den periode, hvor de to vidner lå døde på gaden, er et symbol på spredningen i de "syv tider"; det kræver også en erfaringsmæssig tilegnelse af sandheden.

Millers juveler, som repræsenterer de sandheder, der blev åbenbaret ved endens tid i 1798, bliver en prøve for de sidste dages jomfruer. Erfaringen med at blive grundfæstet i sandheden „åndeligt“ repræsenteres ved Millers første juvel, og den „intellektuelle“ grundfæstelse i sandheden repræsenteres ved islams budskab om det tredje ve. Kaldet til omvendelse og bekendelse, som repræsenteres ved de „syv tider“, identificerer et værk, der udføres i forening med Kristus i Det Allerhelligste, og repræsenteres ved „mareh“-synet.

Den „intellektuelle“ forståelse af islam i det tredje ve er repræsenteret ved „chazon“-synet, og begge er nødvendige for dem, der skal besegles. I 1863 valgte laodikeisk adventisme at genopbygge Jeriko og forlod sit arbejde med at genoprette Jerusalem. Jeriko er et symbol på velstand, sådan som dette også fremstilles ved den laodikeiske blindhed.

„En af de stærkeste fæstninger i landet — den store og velhavende by Jeriko — lå lige foran dem, dog i nogen afstand fra deres lejr ved Gilgal. Ved grænsen til en frugtbar slette, rig på tropernes mangfoldige og rige afgrøder, lå dens paladser og templer som hjemsted for luksus og last; og denne stolte by bød, bag sine vældige volde, Israels Gud trods. Jeriko var et af de vigtigste sæder for afgudsdyrkelse og var især hengivet til Ashtaroth, månens gudinde. Her samlede sig alt det, der var mest nederdrægtigt og mest nedværdigende i kana'anæernes religion. Israels folk, hvis sind endnu var præget af de frygtelige følger af deres synd ved Beth-Peor, kunne ikke betragte denne hedenske by uden afsky og rædsel.” Patriarchs and Prophets, 487.

Den "sten", som bygmesterne forkastede i 1863, da de genopbyggede Jeriko, var de "syv tider", som i de sidste dage ville blive sandheden (juvelen), der bliver "hjørnestenens hoved", for det er den sandhed, som sammenvæver adventismens begyndelse i milleritternes bevægelse med adventismens afslutning i de et hundrede og fireogfyrre tusindes bevægelse. Denne juvel, som er de "syv tider", er også "den dag, som Herren gjorde", og den er Kristus selv, for Han er Ordet, og Han er "Sandheden". Emnet om islam er det tema, som frembringer renselsen af både det tidligere og det nye udvalgte folk, og den dobbelte renselse begyndte den 11. september 2001, som var "østvindens dag". På den dag skulle vægterne synge nøjagtig den samme sang, som Kristus sang, da Han forkyndte lignelsen om vingården. De et hundrede og fireogfyrre tusinde synger Moses' sang (de "syv tider") og Lammets sang.

Og jeg så ligesom et glashav blandet med ild; og dem, som havde sejret over dyret og over dets billede og over dets mærke og over tallet på dets navn, stå på glashavet med Guds harper. Og

de synger Moses', Guds tjeners, sang og Lammets sang og siger: Store og underfulde er dine gerninger, Herre Gud, du Almægtige; retfærdige og sande er dine veje, du de helliges Konge. Åbenbaringen 15:2, 3.

„Lammet“ er Kristus, som blev slagtet, og Han blev slagtet midt i to tusind fem hundrede og tyve dage og sammenflettede således ofret af sit liv og sit blod (hvormed Han stadfæstede pagten) med Moses' „strid om Hans pagt“ i Tredje Mosebog seksogtyve. Moses' og Lammets sang er sangen om chazon i den profetiske historie og sangen om mareh i Hans „tilsynekomst“. Det er sangen om en intellektuel og åndelig forståelse, sådan som den fremstilles ved de to syner i Daniels bog kapitel otte. Det er sangen om et pagtsfolk, der dømmes og forbigås, mens et nyt udvalgt folk udvælges. Udvælgelsesprocessen, og dermed sangen, begyndte den 11. september 2001.

De, som nedstammer fra Jakob, skal slå rod; Israel skal blomstre og skyde knop og fylde jordens overflade med frugt. Har han slået ham, som han slog dem, der slog ham? Eller er han blevet dræbt som dem, der blev dræbt af ham? Med måde, når det skyder frem, går du i rette med det; han holder sin hårde vind tilbage på østvindens dag. Derfor skal Jakobs misgerning sones; og dette er hele frugten af, at hans synd bliver taget bort: når han gør alterets sten alle som kalksten, der slås i stykker, skal Asjerapælene og afgudsbillederne ikke blive stående. Men den befæstede by skal ligge øde, og boligen være forladt og efterladt som en ørken; dér skal kalven græsse, dér skal den lægge sig ned og fortære dens grene. Når dens kviste er visnet, skal de brydes af; kvinder kommer og sætter ild til dem; for det er et folk uden forstand; derfor vil han, som skabte dem, ikke forbarme sig over dem, og han, som dannede dem, vil ikke vise dem nåde. Og det skal ske på den dag, at Herren skal tærskes fra flodens løb til Ægyptens bæk, og I skal samles én for én, Israels børn. Og det skal ske på den dag, at der skal blæses i den store basun, og de skal komme, som var ved at omkomme i Assyriens land, og de fordrevne i Ægyptens land, og de skal tilbede Herren på det hellige bjerg i Jerusalem. Esajas 27:6–13.

Når disse vers forstås ret, identificerer de perioden fra den 11. september 2001 indtil den snart kommende søndagslov. Vers seks identificerer hele historien ved at angive plantens begyndelse, som slår rod, dernæst blomstrer og skyder knopper og til sidst fylder jorden med frugt. Den frugt, som fylder jorden, gør det i løbet af „tiden“, som er søndagslovens krise. Mens Kristus da samler sin frugt i sit forrådshus, bringer han også dom over Babylon. Den dom, som finder sted i den tid, hvor jorden fyldes med frugt, fremstilles i vers syv, når de to spørgsmål stilles: „Har han slået ham, som han slog dem, der slog ham? eller bliver han dræbt efter samme nedslagning som dem, der blev dræbt af ham?“

Derpå er den sene regns bestænkelse i vers otte betegnet med udtrykket: »I mådehold«. Det, som får planterne til at skyde frem, er regnen, og når begyndelsen på den sene regn betegnes, betegnes den som begyndende »i mådehold, når den skyder frem«. Når den sene regn begynder, udgydes den »i mådehold«, for den udgydes ikke uden mål, hvis høsten er en blanding af ægte og falske.

„Enhver sjæl, som er sandt omvendt, vil være stærkt optaget af at føre andre fra vildfarelsens mørke ind i det vidunderlige lys fra Jesu Kristi retfærdighed. Den store udgydelse af Guds Ånd, som oplyser hele jorden med hans herlighed, vil ikke komme, før vi har et oplyst folk, som af erfaring ved, hvad det vil sige at være medarbejdere med Gud. Når vi har en

fuldstændig, helhjetet indvielse til Kristi tjeneste, vil Gud anerkende dette ved en udgydelse af sin Ånd uden mål; men dette vil ikke ske, så længe den største del af menigheden ikke er medarbejdere med Gud. Gud kan ikke udgyde sin Ånd, når selvished og selvhengivelse er så åbenbare; når en ånd råder, som, hvis den blev sat i ord, ville udtrykke Kains svar: 'Skal jeg vogte min broder?' Hvis sandheden for denne tid, hvis de tegn, som tiltager på alle sider, og som vidner om, at alle tings ende er nær, ikke er tilstrækkelige til at vække den slumrende kraft hos dem, som bekender at kende sandheden, da vil et mørke, svarende til det lys, som har skinnet, overvælde disse sjæle. Der findes ikke det mindste skin af undskyldning for deres ligegyldighed, som de vil være i stand til at fremføre for Gud på den store endelige regnskabsdag. Der vil ikke være nogen grund at anføre for, hvorfor de ikke levede og vandrede og arbejdede i lyset af Guds ords hellige sandhed og således gennem deres færd åbenbarede for en syndsformørket verden, gennem deres medfølelse og deres nidkærhed, at evangeliets kraft og virkelighed ikke kunne modsiges." Review and Herald, 21. juli 1896.

Søster White identificerer dette skriftsted som det tidspunkt, hvor englen i Åbenbaringen stiger ned, for hun siger: »Guds Ånds store udgydelse, som oplyser hele jorden med hans herlighed.« I et andet afsnit, som vi ofte har citeret i disse artikler, angav hun, at når »de store bygninger i New York« »styrtes ned«, vil »Åbenbaringen kapitel atten, vers et til tre blive opfyldt.«

Vi vil fortsætte disse tanker i den næste artikel.

Nu vil jeg synge for min elskede en sang om min elskede og hans vingård. Min elskede havde en vingård på en meget frugtbar høj. Og han indhegnede den og ryddede stenene bort derfra og beplantede den med den ædleste vinstok; og han byggede et tårn midt i den og huggede også en perse deri; og han ventede, at den skulle bære druer, men den bar vilde druer. Og nu, Jerusalems indbyggere og Judas mænd, døm dog mellem mig og min vingård. Hvad var der mere at gøre ved min vingård, som jeg ikke har gjort ved den? Hvorfor bar den vilde druer, da jeg ventede, at den skulle bære druer? Og nu velan, jeg vil kundgøre jer, hvad jeg vil gøre ved min vingård: Jeg vil tage dens hegn bort, så den bliver afgnavet, og nedbryde dens mur, så den bliver nedtrådt. Og jeg vil lægge den øde; den skal ikke beskæres eller hakkes, men tjørn og tidsler skal vokse op i den; jeg vil også byde skyerne, at de ikke lader regn falde over den. For Hærskarers Herres vingård er Israels hus, og Judas mænd er hans yndlingsplante; og han ventede ret, men se, der var undertrykkelse; retfærdighed, men se, et skrig. Esajas 5,1–7.